

РЕШЕНИЕ № 113 ОТ 12.07.2011 Г. ПО К. Н. Д. № 584/2010 Г., Н. К., П Н. О. НА ВКС

Върховен касационен съд на Република България, Второ наказателно отделение, в публично заседание на двадесет и трети февруари две хиляди и единадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Савка Стоянова
ЧЛЕНОВЕ: Елена Авдева
Биляна Чочева

при секретаря Кр. П. в присъствието на прокурора Явор Гебов изслуша докладваното от съдия Чочева касационно наказателно дело № 584 по описа за 2010 г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по жалби на защитниците на подсъдимите Н. С. Т., Н. Ж. И., Н. В. П., М. С. М., П. К. Б. и лично от подсъдимия А. Н. К., всички против въззивно решение № 125/02.08.2010 г. на В. апелативен съд, НО, постановено по ВНОХД № 155/2010 г., с което е била потвърдена присъда № 22/18.02.2010 г. на Окръжен съд - В. по НОХД № 1332/2008 г.

В жалбите на всички подсъдими, поддържани пред ВКС лично от явилите се или чрез защитниците им, се изтъкват доводи, съотносими към касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 – т. 3 от НПК. Изложени са алтернативни претенции за отмяна на атакувания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане на въззивния съд, оправдаването им от касационната инстанция или намаляване на наложените им наказания.

Прокурорът от В. намира, че по-голямата част от оплакванията по жалбите са неконкретизирани, а доводите за несъставомерност на деянията по чл. 321 от НК, както и за неправилна оценка на показанията на св. Б. И. са неоснователни. Отчита, че в мотивите си въззивната инстанция не е взела отношение по всички направени от защитата възражения, но това не представлява съществено процесуално нарушение. В тази връзка изтъква, че действително участието на подсъдимия М. не е било конкретизирано в обвинителния акт, но това може да бъде коригирано от ВКС при преценката относно приложението на чл. 24 от НК.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347, ал. 1 от НПК, намери следното:

По жалбите на подсъдимия Н. С. Т.

С въззивното решение В. апелативен съд е потвърдил първоинстанционната присъда, вкл. в осъдителната ѝ част, съобразно която подсъдимият Н. Т. е бил признат за виновен и осъден за 2 престъпления в реална съвкупност, както следва:

По чл. 321, ал. 3, вр. ал. 1 от НК

- за това, че в периода м. май 2007 г. до 04.06.2007 г., в [населено място], ръководил организирана престъпна група с членове Н. Ж. И., П. К. Б., А. Н. К., Н. В. П. и М. С. М., създадена с цел да върши престъпления по чл. 354а ал. 1 от НК (разпространение на героин), поради което и на основание чл. 321, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 54 от НК е бил осъден на 7 години лишаване от свобода.

По чл. 143, ал. 2, вр. ал. 1 от НК

- за това, че на 14.05.2007 г., в [населено място], действайки като ръководител, а останалите горепосочени лица като участници в О. без А. К., принудили Б. Ж. И. да извърши

нещо противно на волята му - да разпространява хероин, като са употребили за това сила и заплашване, поради което и на основание чл. 143, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 54 от НК е бил осъден на 5 години лишаване от свобода.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК на подсъдимия Т. е било определено общо наказание 7 години лишаване от свобода, увеличено съгласно чл. 24 от НК с 1 година или общо за изтърпяване 8 години лишаване от свобода при строг режим в затвор.

В жалбата, изготвена от адв. О. А. се твърди, че решението е неправилно и необосновано, както и липсват мотиви защо е счетено, че обвинението срещу Т. е било доказано по несъмнен и категоричен начин.

В жалбата, изготвена от адв. Б. Б. се изразява несъгласие с наказателно и гражданско осъдителните части на въззивното решение, като се изтъкват всички основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 – т. 3 от НПК. По същество е аргументирано само оплакване за неправилно приложение на материалния закон поради осъждане на Т. за деяние по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 от НК и то в контекста на неправилно тълкуване на два от признаците на организирана престъпна група по чл. 93, т. 20 от НК - трайност и развита структура. Според защитата събраните по делото доказателства не са оправдавали извод, че подсъдимия Т. е създал и ръководил такава престъпна структура. Изложени са и възражения срещу осъждането му за престъпление по чл. 143, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, за което се сочи, че не е било доказано по категоричен и несъмнен начин. Направено е искане за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане на апелативния съд или алтернативно - да се приеме, че наложеното му наказание е несправедливо и то да бъде намалено.

В с. з. пред ВКС подсъдимият Т. лично и чрез защитника си адв. О. А. поддържа направените в жалбите оплаквания и искания. В лично изготвени писмени бележки подсъдимият сочи, че осъждането му по чл. 143 от НК се основава единствено върху показания на св. Б. И., който е бил наркозависим и е лъгал, като същевременно по делото не са били събрани обективни доказателства, които да подкрепят неговите твърдения за присъствие и действия на Т. в хотел "К.", а също и за това, че групата се е занимавала с наркотици, каквито не са намерени никъде, нито пари от продажбата им.

Касационните жалби на подсъдимия Н. Т. са неоснователни:

Преди всичко жалбата, изготвена от адв. А. се явява немотивирана, поради което и ВКС не намира основание, а също и възможност, да се произнесе по нея. Доводите, изтъкваните в жалбата на адв. Б. по повод осъждането за престъпление по чл. 143, ал. 2, вр. ал. 1 от НК също не могат да бъдат разгледани, тъй като в тях също липсва каквато и да е конкретика, по която ВКС да е възможно да изрази становище. От друга страна, обвързвайки тези оплаквания с изложеното в писмените бележки на подсъдимия Т., а именно недопустимо основаване на присъдата по този пункт единствено върху показанията на св. Б. И., те не могат да бъдат споделени.

Въззивните мотиви, както и тези на първата инстанция, дават представа, че действително показанията на св. Б. И. са имали съществен дял при обосноваване на авторството на деянието по чл. 143 от НК, вкл. за подсъдимия Т. с оглед поведението му в хотел "К.". Тяхната достоверност обаче е била приета за налична не произволно, а поради кореспонденцията на редица изложени от него факти с други източници на доказателствена информация - основно показанията на св. В. Н. и св. М. Ф. (за срещата пред заведението "Дежавю"), данните от СМЕ за констатираните по него телесни наранявания, установени на следващия ден, а не на последно място и СПЕ (по НОХД № 1332/08 г.), потвърдила свидетелската му годност въпреки наркотичната му зависимост в разглеждания период. Вярно е, че в хотел "К." не са били установени обективни следи по повод нанесения на св. Б. И. побой (извън петното с неидентифицирана човешка кръв при бюрото, където той е твърдял, че е бил легнал и което е очевидно недостатъчно), както и няма други свидетели, които да потвърдят, че принудата е била осъществявана по посочвания от пострадалия начин и лица, за да се съгласи той да продава наркотици за новопоявилата се на пазара на дрога

група в гр. В. Същевременно, показанията на св. Б. И. относно развитието на случая, вкл. за действията на подсъдимия Т. в хотел "К.", са били последователни и напълно категорични, а също и подкрепени с обективни доказателства, вкл. за това, че е бил ударен в областта на окото от него, след като е бил повикан там. Използваното обръщение "чичо", което св. Б. И. е възприел, разгледано в комплекс с данните, съобщени от св. Б. Ч. и от приложените СРС (по повод срещата на св. Б. И. и подсъдимия М., както и при подслушване на тел. на подсъдимия Т.), а също и съобщеното от св. Н. и св. Н. в прочетените му показания, дадени пред съдия (за ударна група, осъществяваща натиск върху дилъри и наркозависими с цел продажба на наркотици), ясно е определяло ръководната му роля в акцията за принуждаване и на този свидетел да продава наркотици за тази група. Затова не е имало основание показанията на св. Б. И. да бъдат игнорирани, вкл. в частите, в които те не са били потвърдени от други доказателствени източници, в каквато връзка са оплакванията на подсъдимия Т. В този аспект, при осъждането му за деянието по чл. 143 от НК не е било допуснато нарушение по чл. 303 от НК.

Неоснователни са оплакванията за несъставомерност на деянието по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 1 от НК с оглед липсата на признаците за трайност и структурираност на сдружението съобразно дефиницията за организирана престъпна група по чл. 93, т. 20 от НК (редакция ДВ, Бр. 92/2002 г., релевантна за деянието и непроменена в този аспект с ДВ, Бр. 27/2009 г., когато е отпаднало изискването с извършваните престъпления да се цели набавяне на имотна облага). Отговорите, които въззивният съд е дал по този повод действително не са съвсем точни, доколкото по своето съдържание възраженията са касаели краткия период на съществуване на групата - от м. май 2007 г. до 04.06.2007 г. В този контекст е оспорван признака за "трайно сдружение", а не за продължителността на участието, което има отношение към структурирането на сдружението и в каквато връзка изложените мотиви кореспондират на чл. 93, т. 20, изр. 2 от НК. ВКС намира, че независимо от така сочения относително кратък период, признакът за трайност на сдружението е налице. Защото предназначението му, разгледано самостоятелно и в съчетание с изискването за структурираност, е да открие една продължаваща във времето усложнена престъпна дейност на повече от три лица, обособена в конкретни времеви параметри /в определен период, като я различи от инцидентна такава, възникнала по повод извършването на конкретно деяние при обикновено съучастие. Всъщност, в такъв смисъл е и разпоредбата на чл. 2, б. "а", вр. б. "с" от Конвенцията на О. срещу транснационалната организирана престъпност от 2000 г., съдържаща определението за организирана престъпна група и в което ясно е дефинирано съществуването ѝ да е "за определено време", а не за дълго и продължително време, в какъвто аспект защитата интерпретира използвания термин трайно.

Липсва основание за ревизия на наказанията за отделните престъпления, за които е бил осъден подсъдимия Т., респ. и общото такова по чл. 23, ал. 1 от НК, както и за приложението на чл. 24 от НК. По този повод не се излагат никакви конкретни възражения, нито се сочат необсъдени обстоятелства, които да пораждат основание за намаляването им.

По жалбата на подсъдимия Н. Ж. И.

С въззивното решение В. апелативен съд е потвърдил първоинстанционната присъда, вкл. в осъдителната ѝ част, съобразно която подсъдимият Н. И. е бил признат за виновен и осъден за 4 престъпления в реална съвкупност, както следва:

По чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 от НК

- за това, че в периода м. май 2007 г. до 04.06.2007 г., в гр. В., участвал в организирана престъпна група с ръководител Н. С. Т. и членове П. К. Б., А. Н. К., Н. В. П. и М. С. М., създадена с цел да върши престъпления по чл. 354а ал. 1 от НК (разпространение на хероин), поради което и на основание чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2, вр. чл. 54 от НК е бил осъден на 5 години лишаване от свобода.

По чл. 213а ал. 3, т. 3, вр. ал. 2, т. 2 и т. 4, пр. 1, вр. ал. 1 от НК

- за това, че на 12.05.2007 г., в гр. В., в съучастие с П. Б., с цел да принуди А. Р. Н. да се

разпореди със собствения си л. а. "Рено М." - 3600 лв., го заплашил с насилие и му причинил лека телесна повреда, като деянието е извършено от две лица по поръчение на О., поради което и на основание чл. 213а, ал. 3, т. 3, вр. ал. 2, т. 2 и т. 4, пр. 1, вр. ал. 1, вр. чл. 54 от НК е бил осъден на 6 години лишаване от свобода и глоба в размер на 5000 лв.

По чл. 142, ал. 2, т. 2 и т. 8 от НК

- за това, че на 14.05.2007 г., в гр. В., в съучастие с М. М., П. Б. и Н. П., отвлякъл Б. Ж. И. с цел противозаконно да го лиши от свобода, като деянието е извършено от повече от две лица, действащи в изпълнение на решение на О., поради което и на основание чл. 142, ал. 2, т. 2 и т. 8, вр. чл. 54 от НК е бил осъден на 4 години лишаване от свобода.

По чл. 143, ал. 2, вр. ал. 1 от НК

- за това, че на 14.05.2007 г., в гр. В., като участник в О. заедно с подсъдимите М. М., Н. П. и П. Б., както и Н. Т. като ръководител, принудили Б. Ж. И. да извърши нещо противно на волята му - да разпространява хероин, като са употребили за това сила и заплашване, поради което и на основание чл. 143, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 54 от НК е бил осъден на 4 години лишаване от свобода.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК на подсъдимия Н. И. е било определено общо наказание 6 години лишаване от свобода и присъединена глоба от 5000 лв., увеличено съгласно чл. 24 от НК с 2 години или общо за изтърпяване 8 години лишаване от свобода при строг режим в затвор.

В писмената жалба на защитника на подсъдимия Н. И. - адв. И. Т., поддържана в с. з. пред ВКС лично от подсъдимия и защитника му - адв. О. А., също за са застъпени оплаквания за присъствие на основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 – т. 3 от НПК. По същество и с оглед съдържанието на жалбата обаче се излагат възражения единствено срещу осъждането на този подсъдим за деянието по чл. 213а от НК. Счита се, че изводите за авторството на подсъдимите Н. И. и П. Б. са били основани върху негодно доказателство, каквото е полицейската докладна, изготвена от св. К. и В., а също и при непълна оценка на доказателствата, доколкото осъдените са само двама, а е имало данни нападението да е било извършено от петима, в какъвто аспект е било и заключението на СМЕ за уврежданията на св. Н. Изтъква се още и липса на мотиви на въззивния съд по повод направени от защитата възражения за незаконосъобразно извършвани на досъдебната фаза разпознавания по снимки. Изложени са и доводи за несправедливост на наложените наказания, при определянето на които не са били обсъдени всички данни за личността на подсъдимия.

Касационната жалба на подсъдимия Н. И. е неоснователна.

Преди всичко, осъждането на подсъдимия Н. И. за престъплението по чл. 213а от НК в съучастие с подсъдимия Б., съвсем не се основава единствено върху полицейската докладна на св. К. и В. По надлежен процесуален ред, с оглед констатирани противоречия, са били приобщени показанията на св. Н., дадени пред съдия на досъдебното производство и те са кредитираните в различие от дадените пред решаващия съд. По този повод са изложени пространни съображения от първата инстанция, които по същество въззивната е споделила. В тях е отчетено, че те се подкрепят от изложеното в с. з. от полицейските служители - св. К. и В., които са били повикани по сигнал за сбиване в района, а също и от СМЕ за констатираните при пострадалия Н. увреждания. Показанията на полицаите са били изчерпателни от гледна точка на възприетата ситуация, вкл. за това, че след обиколка на района са възприели 3 лица да излизат от горичката, едното от които те са познавали - Н. Единствената липса на спомен е била кои са останалите две лица, споменавайки, че са отразили имената им в изготвена по делото докладна. Ползвайки отразеното в същата докладна (макар съдът да е имал възможност да съгласува със страните възможност за прочитане на дадените в ДП показания на посочените полицаи) и приемайки, че е официален документ, първата инстанция е приела, че лицата са подсъдимия Н. И. и П. Б., а въззивната дори е отчела този документ за безспорно доказателство, което е породило и възраженията по касационната жалба.

ВКС далеч не намира, че полицейската докладна е "доказателство", а още по-малко безспорно такава. Макар и имащ характера на писмен документ, който полицейските служители са задължени да изготвят по повод службата си, поначало докладната не е допустимо писмено доказателствено средство по НПК, ако в нея се съдържат възприятия и констатации за факти, за които е предвиден друг надлежен ред за установяването им. Така например, възприятията за конкретната ситуация, която полицаите придобиват при посещения на местопроизшествие или по сигнали, биха били допустими единствено и само, ако са възпроизведени чрез техните показания, дадени пред съответния надлежен орган било то на досъдебното или съдебното производство (вж. чл. 104, вр. чл. 114, вр. чл. 117 от НПК). Отразяването на тези възприятия в докладната може да има значение за оперативните мероприятия по едно разследване, но те не представляват доказателство за наблюдаваните събития и докладната не е писмения документ, чрез който те могат да бъдат установявани. Също така, докладната не би била допустимо доказателствено средство за установяване на данни, за които е предвидено това да се върши по друг предвиден в НПК ред и начин - в съответни протоколи за оглед, претърсване, изземване и др. (вж. отново чл. 104, вр. чл. 114, вр. чл. 127 от НПК). Същевременно, докладната може и следва да се възприеме като писмен източник на информация по смисъла на чл. 127 от НПК от категорията "други документи", когато в нея полицейските служители са отразили самоличността на проверявани от тях лица по конкретен сигнал - защото от една страна такава проверка е в тяхна компетентност, а от друга, няма друг документ, освен докладната, в който те да са задължени да удостоверяват това, нито друг начин, предвиден за такова удостоверяване, освен при съставяне на актове и др., за което има специални формуляри. Следователно, като са се позовали на тази докладна и то единствено и само относно отразената самоличност на проверените лица, сред които са били подсъдимите Н. И. и П. Б., като в останалите части са съобразявали непосредствените показания на св. В. и К., а също и прочетените показания на св. Н., съдилищата не са допуснали съществено процесуално нарушение при извеждане на авторството на деянието по чл. 213а от НК, извършено на 12.05.2007 г.

ВКС намира за основателни критиките срещу твърде повърхностното отношение на въззивния съд към възраженията на защитата за порочността на протоколите за разпознаване - извършени по снимки при положение, че подсъдимите са били задържани и поради това е било възможно да бъдат представени за разпознаване на живо. Преценката на разследващия орган в този случай е ограничена от разпоредбата на чл. 171, ал. 4 от НПК, която съвсем ясно определя, че разпознаването по снимки се извършва, когато не е възможно да се покаже самото лице. Независимо от тези принципни положения, ВКС намира, че направените от защитата на подсъдимия Н. И. възражения по този повод са неотнормирани към случая с пострадалия А. Н., защото макар да са съставяни протоколи за разпознаване (вж. л. 51-54, т. 4 от ДП), то практически този свидетел никога не е разпознал. По отношение на останалите деяния, за които подсъдимия Н. Ж. е бил осъден, не са направени конкретни възражения, а и освен всичко друго наличните данни за провеждани разпознавания от св. Б. И. (които са във връзка с престъпленията по чл. 142а и чл. 143 от НК), не са поставени в основата на осъдителните заключения. ВКС намира за ненужно да отговаря на възражението дали осъждането на двамата подсъдими по този случай е законосъобразно при положение, че е имало данни и за други нападатели (общо петима), които не са били установени.

Липсва основание за ревизия на наложените на подсъдимия Н. И. наказания за всяко едно от престъпленията, за които е бил осъден. Възраженията по този въпрос са твърде общи и ВКС е в затруднение да се произнесе в пълнота. Това, което обаче е видно от мотивите е, че индивидуалната тежест на конкретните деяния е била съпоставена с констатираните по делото отегчаващи и смекчаващи обстоятелства, установени от първата инстанция, поради което и отмерването на наказанията за престъпленията по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 от НК на 5 г. ЛС, по чл. 213а НК - на 6 г. ЛС, по чл. 142 от НК - 4 г. ЛС и по чл. 143 от НК - 4 г. ЛС, се явява справедливо.

Законосъобразно е бил приложен и чл. 24 от НК с увеличението от 2 години с оглед множеството деяния, извършени за относително кратък период и невъзможност целите по чл. 36 от НК да бъдат адекватно обслужени чрез определеното общо наказание по чл. 23, ал. 1 от НК.

По жалбата на подсъдимия П. К. Б.

С въззивното решение В. апелативен съд е потвърдил първоинстанционната присъда, вкл. в осъдителната ѝ част, съобразно която подсъдимият П. Б. е бил признат за виновен и осъден за 4 престъпления в реална съвкупност, както следва:

По чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 от НК

- за това, че в периода м. май 2007 г. до 04.06.2007 г., в гр. В., участвал в организирана престъпна група с ръководител Н. С. Т. и членове Н. И., А. Н. К., Н. В. П. и М. С. М., създадена с цел да върши престъпления по чл. 354а, ал. 1 от НК (разпространение на хероин), поради което и на основание чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2, вр. чл. 54 от НК е бил осъден на 5 години лишаване от свобода.

По чл. 213а ал. 3, т. 3, вр. ал. 2, т. 2 и т. 4, пр. 1, вр. ал. 1 от НК:

- за това, че на 12.05.2007 г., в гр. В., в съучастие с Н. Ж. И., с цел да принуди А. Р. Н. да се разпорежи със собствения си л. а. "Рено М." - 3600 лв., го заплашил с насилие и му причинил лека телесна повреда, като деянието е извършено от две лица по поръчение на О., поради което и на основание чл. 213а, ал. 3, т. 3, вр. ал. 2, т. 2 и т. 4, пр. 1, вр. ал. 1, вр. чл. 54 от НК е бил осъден на 6 години лишаване от свобода и глоба в размер на 5000 лв.

По чл. 142, ал. 2, т. 2 и 8 от НК:

- за това, че на 14.05.2007 г., в гр. В., в съучастие с М. М., Н. И. и Н. П., отвлякъл Б. Ж. И. с цел противозаконно да го лиши от свобода, като деянието е извършено от повече от две лица, действащи в изпълнение на решение на О., поради което и на основание чл. 142, ал. 2, т. 2 и 8, вр. чл. 54 от НК е бил осъден на 5 години лишаване от свобода.

По чл. 143, ал. 2, вр. ал. 1 от НК:

За това, че на 14.05.2007 г., в гр. В., като участник в О. заедно с подсъдимите М. М., Н. П. и Н. И., както и Н. Т. като ръководител, принудили Б. Ж. И. да извърши нещо противно на волята му - да разпространява хероин, като са употребили за това сила и заплашване, поради което и на основание чл. 143, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 54 от НК е бил осъден на 5 години лишаване от свобода.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК на подсъдимия П. Б. е било определено общо наказание 6 години лишаване от свобода и глоба 5000 лв., увеличено съгласно чл. 24 от НК с 2 години или общо за изтърпяване 8 години лишаване от свобода при строг режим в затвор.

На основание чл. 68, ал. 1 от НК е било преведено в изпълнение наложеното на Б. наказание от 3 години лишаване от свобода по НОХД № 1409/2002 г. на В. окръжен съд, което да изтърпи при строг режим в затвор.

В жалбата на подсъдимия П. Б., изготвена от адв. И. Т. и поддържана в с. з. пред ВКС лично от подсъдимия и защитника му - адв. О. А., са изложени съображения, аналогични на тези в жалбата на подсъдимия Н. И. Доколкото единствените възражения и тук са относно деянието по чл. 213а от НК, в което Б. е участник заедно с Н. И., ВКС не намира за нужно да преповтаря аргументите в подкрепа на отразената позиция за липса на допуснати съществени процесуални нарушения, изразили се в неправилна или непълна оценка на доказателствата, на основата на които е било изведено авторството на това деяние.

В писмени бележки на подсъдимия Б. са отразени възражения относно оценката на показанията на св. Б. И., а също и на св. А. Н., които неправилно са били поставени в основата на осъжданията му за всички престъпления. По въпроса относно достоверността на показанията на св. Б. И. ВКС вече изрази своето становище по жалбата на подсъдимия Т. Липсата на обективни следи, които да индицират за осъществяваната срещу Б. И. принуда в хотел "К." и лицата, които са вършели това, както и данни от други свидетели - хотелиерите или неизвестно лице, пребивавало в съседна стая, които да са възприели конкретни моменти от развилите се събития,

не са достатъчно основание за определяне на показанията му като лъжливи. В тази посока първостепенният съд е изложил съображения защо ги кредитира и в неподкрепената от други доказателства части, а то е поради тяхната последователност и категоричност, поради което и тази преценка за достатъчност като израз на суверенното правомощие на инстанциите по същество да оценяват доказателствените източници, не подлежи на преразглеждане от ВКС. Същото важи и относно показанията на св. Б. И., касаещи действията на подсъдимите, вкл. на П. Б., по неговото отвличане, което не е било пряко възприето от св. Н. и св. М. Ф. Обстоятелството, че е била проявена селективност при избора на свидетели за разпит на досъдебната фаза, сред които не са посоченото лице Т., съдействало за уреждане на срещата пред бар "Дежавю", както и спътник на Б., наречен "Н. Кашкавала", действително поражда основания за съмнения в преследваните цели при разследването. Доколкото обаче, по делото съдилищата са приели, че насилието срещу св. Б. И. е било упражнено след като неговата приятелка и спътника му са си тръгнали и на място, различно от това, където е бил св. Н., то проявената изборност при разследването, няма основание да се счита, че е довела до непълно и необективно разкриване на истината по този случай. По отношение на деянието с пострадалия А. Н., чиито показания, дадени пред съдия на ДП са били напълно противоположни на тези в съдебната фаза, то инстанциите по същество са изложили конкретни аргументи, поради какви причини кредитират първите и ВКС не намира за нужно да ги преповтаря, още повече, че те са били в достатъчна степен подкрепени от изложеното от св. В. и К., както и данните за причинените на Н. телесни увреждания.

Неоснователни са и възраженията за явна несправедливост на наложените наказания. И в този случай те са без всякаква конкретика, но доколкото определящо за общото наказание е наложеното за престъплението по чл. 213а от НК по отношение на св. Н., ВКС намира, че при отмерването му на 6 години лишаване от свобода, не са били игнорирани данни за личността на дееца, които да предполагат по-нисък размер, нито се твърдят или установяват такива, които да предполагат намаляването му. С оглед броя на извършените деяния правилно е приложен и чл. 24 от НК с увеличението от 2 години.

По жалбата на А. Н. К.

С въззивното решение В. апелативен съд е потвърдил първоинстанционната присъда, вкл. в осъдителната ѝ част, съобразно която подсъдимият А. К. е бил признат за виновен и осъден за 2 престъпления в реална съвкупност, както следва:

По чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 от НК:

- за това, че в периода м. май 2007 г. до 04.06.2007 г., в гр. В., участвал в организирана престъпна група с ръководител Н. С. Т. и членове Н. И., П. Б., Н. П. и М. С. М., създадена с цел да върши престъпления по чл. 354а, ал. 1 от НК (разпространение на хероин), поради което и на основание чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2, вр. чл. 54 от НК е бил осъден на 4 години лишаване от свобода.

По чл. 198, ал. 1 от НК:

- за това, че на 14.05.2007 г. отнел мобилен тел. "Нокиа 6820а" със СИМ-карта, на стойност 194.75 лв., от владението на Б. Ж. И. с намерение противозаконно да го присвои, като е употребил за това сила и заплашване, поради което и на основание чл. 198, ал. 1, вр. чл. 54 от НК е бил осъден на 4 години лишаване от свобода.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК на подсъдимия А. К. е било определено общо наказание 4 години лишаване от свобода при строг режим в затвор.

В изготвената от подсъдимия жалба са изложени възражения срещу осъждането му и за двете горепосочени деяния. Твърди се, авторството на деянието по чл. 198, ал. 1 от НК неправилно е било основано единствено върху показанията на св. Б. И., който с оглед наркотична зависимост и съдебно минало, не е бил обективен източник на информация. По отношение на деянието по чл. 321 от НК се аргументира тенденциозност при анализа на доказателствата и нелогични мотиви по повод изводите за участието му в О.

В с. 3. пред ВКС подсъдимият К. не се явява, като жалбата му е поддържана от неговия защитник - адв. О. А.

Касационната жалба на подсъдимия А. К. е неоснователна.

Възраженията по мотивите на В. апелативен съд в частта им, в която са посочени данните, въз основа на които се приема за доказано авторството на деянието по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 от НК и конкретно, че подсъдимият К. също е участник в О., са поначало основателни. В тях изобщо няма правни съображения, макар това да е било строго необходимо и напълно възможно. Съобразно приетите за установени фактически обстоятелства от първата инстанция и потвърдени от въззивната този подсъдим е дошъл в стаята в хотел "К." в кв. Г., където цяла нощ пострадалият е бил държан противно на волята му и малтретиран (от подсъдимите Н. И. и П. Б. основно, а също в определен период и от подсъдимия Н. Т.), като по него е имало видими следи от насилие и тогава е отнел мобилния му телефон. По същото време в хотела, макар и не точно в самата стая № 7, все още са се намирали и подсъдимите Н. И. и П. Б., които впоследствие са го закарали до [жк]. Съответно, тези данни съвсем ясно са определяли, че подсъдимият А. К. много добре е знаел къде точно се намира св. Б. И., което не би могло да се случи ако не е бил във връзка с другите подсъдими, част от които все още са били в хотела. Всичко това недвусмислено информира за участието му в О., за което е бил правилно осъден.

По отношение на възраженията, касаещи достоверността на свидетелските показания на св. Б. И., на основата на които са извеждани фактически данни, относими към съставомерността на деянието, както по чл. 321 НК, така и по чл. 198 от НК, разрешението е същото като за останалите подсъдими. Този въпрос е бил преценен от инстанциите по същество, като в тази посока са изложени конкретни и убедителни съображения, които ВКС споделя. Обстоятелството, че свидетелят е бил наркозависим, а също и е имал обременено съдебно минало, не е достатъчно основание за игнориране на показанията му. В отделни части те са били подкрепени от други доказателствени източници, а извън това, в тяхната цялостност по въпросите за осъществената спрямо него принуда както пред заведението "Дежавю", така и в хотел "К.", а също и лицата, които са вършили това, те са последователни, категорични и убедителни. В контекста на тези разсъждения, изложени от съдилищата, обстоятелството, че няма друго лице, което да потвърди отнемането на мобилния тел на св. Б. И. и начина, по който е станало това, поначало не означава, че показанията му са неверни. Вярно е, че отнемането касае и СИМ картата в него, като впоследствие има данни св. Б. И. да е приемал заплашителни СМС- и от друг подсъдим по делото. Никъде обаче св. Б. И. не е твърдял, че това е ставало на отнетия му тел. модел "Нокиа - 6820a" и на същата СИМ карта, с която е бил оборудван. В показанията му се съдържат данни по тези въпроси, а също е видно, че заплашителните СМС- и са били приемани на друг телефон, които съдилищата е следвало да отразят в отговор на направените възражения, за да не предизвикват касационни поводи като настоящия. Затова, ВКС намира, че крайните изводи за осъществяване на двете инкриминирани на подсъдимия А. К. деяния, са законосъобразни.

Липсват оплаквания за справедливостта на наказанието, поради което и ВКС няма основание да се произнася по този въпрос.

По жалбата на Н. В. П.

С въззивното решение В. апелативен съд е потвърдил първоинстанционната присъда, вкл. в осъдителната ѝ част, съобразно която подсъдимият Н. П. е бил признат за виновен и осъден за 3 престъпления в реална съвкупност, както следва:

По чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 от НК:

- за това, че в периода м. май 2007 г. до 04.06.2007 г., в гр. В., участвал в организирана престъпна група с ръководител Н. С. Т. и членове Н. И., А. Н. К., П. Б. и М. М., създадена с цел да върши престъпления по чл. 354а, ал. 1 от НК (разпространение на хероин), поради което и на основание чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2, вр. чл. 54 от НК е бил осъден на 5 години лишаване от свобода.

По чл. 142, ал. 2, т. 2 и т. 8 от НК:

- за това, че на 14.05.2007 г., в гр. В., в съучастие с М. М., Н. И. и П. Б., отвлякъл Б. Ж. И. с цел противозаконно да го лиши от свобода, като деянието е извършено от повече от две лица, действащи в изпълнение на решение на О., поради което и на основание чл. 142, ал. 2, т. 2 и т. 8, вр. чл. 54 от НК е бил осъден на 5 години лишаване от свобода.

По чл. 143, ал. 2, вр. ал. 1 от НК:

- за това, че на 14.05.2007 г., в гр. В., като участник в О. заедно с подсъдимите М. М., П. Б. и Н. И., както и Н. Т. като ръководител, принудили Б. Ж. И. да извърши нещо противно на волята му - да разпространява хероин, като са употребили за това сила и заплашване, поради което и на основание чл. 143, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 54 от НК е бил осъден на 5 години лишаване от свобода.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК на подсъдимия Н. П. е било определено общо наказание 5 години лишаване от свобода, увеличено съгласно чл. 24 от НК с 1 година или общо за изтърпяване 6 години лишаване от свобода при строг режим в затвор.

В писмената жалба, изготвена от адв. И. И. и поддържана в с. з. пред ВКС от него и лично от подсъдимия, се излагат доводи за присъствие на касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Твърди се, че участието му в извършване на престъпленията по чл. 142 и по чл. 143 от НК неправилно е било основано върху показанията на св. Б. И., който единствено е твърдял подсъдимият да е управлявал джип "Р.", в който той е бил прехвърлен при неговото отвлечане и завеждането му в хотел "К.". Там не са били открити следи от побоя над пострадалия, който освен това, макар да е разполагал с мобилния си апарат, не е потърсил помощ от приятелката си, а и никой от хотелиерите не е видял и чул нещо. Не са били преценени показанията на св. Ф., която не е възприемала насилствено поведение, нито посочения джип, в който и не са били намерени следи. Недоказано е било и деянието по чл. 321 от НК, доколкото този подсъдим не е бил споменаван като ръководител на групата нито от св. Н., нито в СРС на срещата между подсъдимия М. и св. Б. И. Изразява се несъгласие с мотивите на въззивния съд по повод направени от защитата възражения за незаконосъобразно извършвани на досъдебната фаза разпознавания по снимки. В тази връзка се сочи, че те са били извършвани на 26.11.2007 г., когато подсъдимият Н. П. е бил задържан (в периода 08.06.2007 г. - 05.06.2008 г.), респ. е бил на разположение на органите от ДП, поради което и следвало да се приложи чл. 171, ал. 2 от НПК. В писмени бележки подсъдимият Н. П. възпроизвежда изложените дотук доводи.

Касационната жалба на подсъдимия Н. П. е неоснователна.

По въпроса за преценката за достоверност на показанията на св. Б. И. ВКС вече изложи достатъчно съображения, които са валидни и за участието на подсъдимия Н. П., поради което и е ненужно преповтарянето им. Липсата на обективни следи в хотела и самия джип "Р.", в който пострадалият е бил прехвърлен преди отвеждането му в хотел "К.", както и възприятия на хотелиерите за случващото се в стая № 7, не са достатъчно основание за дискредитиране показанията на св. Б. И. Отсъства и противоречие между заявеното от него и св. Ф. по въпроса относно появата на джипа "Р.", който е бил управляван от подсъдимия Н. П., защото това е станало в един по-късен момент, когато пострадалият вече се е бил разделил с приятелката си. Всъщност, същите доводи са били изтъкнати и във въззивната жалба, като апелативният съд, макар и твърде схематично, ги е разгледал и е дал нужния отговор. Не може да се отчитат за лъжливи показанията на св. Б. И. и поради това, че макар и разполагайки с мобилен апарат, не се е обадил да търси помощ. Обстановката, в която е бил поставен в хотела и присъствието на подсъдимите Н. И. и П. Б., както и трето неустановено лице, а впоследствие и на подсъдимия Т., очевидно е препятствало реализирането на тази възможност. Същевременно, на следващия ден след освобождаването му той е сторил това, като е подал жалба в полицията, довела до ангажиране отговорността на нападателите му. На последно място, подсъдимият Н. П. не е бил осъден за ръководство на престъпната група, а за участие в нея, което в достатъчна степен е било изводимо от проявеното поведение на 14.05.2007 г., когато при отвлечането на св. Б. И. и преди

отвеждането му в хотел "К." е изисквал той да продава наркотици за тази група и е участвал в упражняване на принудата.

По въпроса относно мотивите на въззивната инстанция по възраженията на защитата ВКС вече изрази своята позиция, която е валидна и в отговор на настоящата жалба. Разпознаването на подсъдимия Н. П. от св. Б. И. по протокол от 26.11.2007 г. (л. 39, т. 4 от ДП) е било извършено в нарушение на чл. 171, ал. 2 от НПК. По това време подсъдимият е бил задържан и разследващият не е разполагал с преценка, дали да проведе разпознаване на живо или по снимки, защото съгласно чл. 171, ал. 4 от НПК последното е допустимо само когато "не е възможно да се покаже самото лице". Изключването на този протокол от годните за оценка доказателствени източници обаче не води до по-различно разрешение относно авторството на деянието за подсъдимия Н. П. Преди всичко, още в показанията си пред съдия на 17.05.2007 г. (л. 4, т. 3 от ДП), св. Б. И. съвсем ясно е посочил подсъдимите с техните прякори, вкл. Н. П. с прякора "К.", а в с. з. е уточнил, че го е познавал преди случая. Очевидно е също, че подсъдимите са били задържани още в началото на м. юни 2007 г., което индицира да са били провеждани оперативни мероприятия по съпоставка на прякорите с имената им. Съответно, разпознаването по снимки, проведено 6 месеца по-късно, освен, че е твърде закъсняло, а и порочно, то и е било безпредметно в контекста на данните за това, че св. Б. И. е познавал подсъдимия Н. П.

По жалбата на М. С. М.

С въззивното решение В. апелативен съд е потвърдил първоинстанционната присъда, вкл. в осъдителната ѝ част, съобразно която подсъдимият М. М. е бил признат за виновен и осъден за 3 престъпления в реална съвкупност, както следва:

По чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 от НК:

- за това, че в периода м. май 2007 г. до 04.06.2007 г., в гр. В., участвал в организирана престъпна група с ръководител Н. С. Т. и членове Н. И., А. К., Н. П. и П. Б., създадена с цел да върши престъпления по чл. 354а ал. 1 от НК (разпространение на хероин), поради което и на основание чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2, вр. чл. 54 от НК е бил осъден на 5 години лишаване от свобода.

По чл. 142, ал. 2, т. 2 и т. 8 от НК:

- за това, че на 14.05.2007 г., в гр. В., в съучастие с П. Б., Н. И. и Н. П., отвлякъл Б. Ж. И. с цел противозаконно да го лиши от свобода, като деянието е извършено от повече от две лица, действащи в изпълнение на решение на О., поради което и на основание чл. 142, ал. 2, т. 2 и т. 8, вр. чл. 54 от НК е бил осъден на 5 години лишаване от свобода.

По чл. 143, ал. 2, вр. ал. 1 от НК:

За това, че на 14.05.2007 г., в гр. В., като участник в О. заедно с подсъдимите Н. П., П. Б. и Н. И., както и Н. Т. като ръководител, принудили Б. Ж. И. да извърши нещо противно на волята му - да разпространява хероин, като са употребили за това сила и заплашване, поради което и на основание чл. 143, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 54 от НК е бил осъден на 5 години лишаване от свобода.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК на подсъдимия М. М. е било определено общо наказание 5 години лишаване от свобода, увеличено съгласно чл. 24 от НК с 1 година или общо за изтърпяване 6 години лишаване от свобода при строг режим в затвор.

На основание чл. 68, ал. 1 от НК е било преведено в изпълнение наложеното на М. наказание от 3 години лишаване от свобода по НОХД № 1036/2003 г. на В. окръжен съд, което да изтърпи при строг режим в затвор.

В писмената жалба, изготвена от адв. Ж. Ж., поддържана от него в с. з. пред ВКС, се излагат доводи, съотносими към касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 – т. 3 от НПК. Акцент е поставен върху съдържанието на въззивните мотиви, в които не е било отговорено в пълнота на поставени от защитата възражения по повод осъждането на подсъдимия М. за деяния по чл. 142 и чл. 143 от НК. Твърди се, че в обвинителния акт не са били описани действия на този подсъдим по упражняване на физическо или психическо насилие върху пострадалия, което е било сторено в първоинстанционните мотиви, без да е имало изменение на обвинението. Оспорва се и

позицията на В. апелативен съд по повод възраженията за порочност на протоколите за разпознаване, а също и относно безкритичното кредитиране показанията на св. Б. И. Сочи се още, че въззивният съд не е отговорил и на възражението за неправилно квалифициране на деянието по чл. 143 от НК като довършено, вместо опит, доколкото пострадалият Б. И. не е извършил действието, към което е бил принуждаван - да продава наркотици за групата. Изложени са и доводи за явна несправедливост на наказанието, тъй като не са били съобразени представени пред апелативния съд доказателства за семейните ангажименти на М., обуславящи намаляването му, а също и липса на основание за прилагане на чл. 24 от НК.

Касационната жалба на подсъдимия М. е неоснователна.

ВКС намира, че критиката към въззивните мотиви в отделни части е основателна, но това не води до промяна относно изводите за правилно осъждане на подсъдимия М. по обвиненията по чл. 142 и чл. 143 от НК, както и за размера на наложените му наказания и приложение на чл. 24 от НК.

При съпоставката между изложението на фактите по обвинителния акт и възприетото в мотивите на двете инстанции, действително е налице известно различие, касаещо конкретните действия, които всеки един от подсъдимите е извършвал след появата на св. Б. И. пред кафе-бар "Дежавю". В обвинителния акт обобщено е посочено, че "обвиняемите", между които и М., са заобиколили пострадалия, Б. и И. го завлекли в тъмната част на улицата, където започнали да му нанасят удари, а след това "обвиняемите", размахвайки ножове, започнали да го разпитват за кого разпространява наркотици. После, тези които му нанесли първоначалния побой, насила го качили в паркиран наблизко автомобил. Същевременно, в мотивите на съдилищата е било прието, че удари са нанасяли не само Б. и И., но и всичките четирима, участвали при заобикалянето му (вкл. М.), при изваждането на ножове въпросите е започнал да задава М., а след това всички те го качили насила в спряно на улицата БМВ, в което малко преди това св. Н. видял подсъдимия М. и познатия му Т.

ВКС намира, че посоченото различие не представлява съществено изменение на обстоятелствената част на обвинителния акт, за което да е приложим чл. 287, ал. 1 от НК и по същество не е довело до ограничаване на процесуалните права на подсъдимия М. По-общата формулировка в обвинителния акт поначало е предпоставяла необходимост от защита по по-голям обем инкриминиращи обстоятелства, като в мотивите те са конкретизирани. По отношение на подсъдимия М. няма съществена разлика, доколкото той е посочен като едно от обвиняемите лица, заобиколили първоначално св. Б. И., които впоследствие са взели участие в заплашването му с ножове и в насието, докато е протичал разпита му за кого продава наркотици. В този аспект, след като той е участвал в принудата, използвана както за отвличането на пострадалия, така и по повод принуждаването му да разпространява наркотици за групата, при ясно възприемане и знание за участието на всички останали лица, то няма основание да се счита, че М. не е извършил деянията по чл. 142 и чл. 143 от НК, за които е бил осъден. Неоснователно е и възражението, че след като принудата по отношение на св. Б. И. не е постигнала резултат и той в действителност не е започнал да разпространява хероин, то деянието по чл. 143 от НК е опит, а не довършено престъпление. В този аспект ВКС споделя отразената от въззивния съд позиция, че в крайна сметка той се е съгласил да върши това и дори е пристъпил към изпълнение, срещайки се на следващия ден с подсъдимия М.

По въпроса относно преценката за достоверност на показанията на св. Б. И. и протоколите за разпознаване ВКС вече е изразил своето становище, което е валидно и относно подсъдимия М. Извън това е необходимо само да се добави, че участието му в инкриминираните му престъпления, е било извеждано не само от показанията на св. Б. И., но и от резултатите от СРС, които са били коментирани от инстанциите по същество. Опороченото разпознаване, което ако е било необходимо, е следвало да се проведе на живо, а не по снимки, тъй като М. по време на извършване на това следствено действие е бил задържан. Разпознаването не е имало решаващо

значение, тъй като св. И. го е познавал, макар и по малко име и прякор - М. "М.", като неговото извършване повече от 6 месеца след задържането очевидно е имало предназначението да оформи процесуално една вече осъществена предварителна оперативна дейност.

Основателни са възраженията на защитата за липсата на мотиви по повод допълнително представени пред въззивната инстанция данни, касаещи семейното положение на подсъдимия М. в контекста на направено искане за смекчаване на наказанията му. Това обаче може да бъде поправено от ВКС и не се налага връщане на делото за ново разглеждане. Представените доказателства ангажират внимание върху усложненото здравословно състояние на фактическата му съпруга, която е в млада възраст, страдаща от диабет и изискваща грижи, наред с малолетното им дете. Тези данни за семейното му положение, което поначало първата инстанция е съобразявала, макар и най-общо, наред с младата му възраст, съпоставени с индивидуалната тежест и специфика на извършените поотделно деяния, както и обремененото му съдебно минало, включващо осъждания за грабеж, кражби и унищожаване на чуждо имущество, не оправдават смекчаване на наложените му наказания от по 5 години лишаване от свобода за всяко едно от деянията, за които е бил осъден, респ. общото наложено в същия размер. С оглед броя на престъпленията в съвкупност, както и данните за повтаряемост на престъпно поведение след наказване, което не е имало поправителен ефект, ВКС отчита, че няма основание за отмяна приложението на чл. 24 от НК, довело до увеличаване на общото наказание с една година.

Предвид гореизложените съображения ВКС намери, че въззивното решение следва да бъде оставено в сила.

С оглед изложеното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 125/02.08.2010 г. на В. апелативен съд, НО, постановено по ВНОХД № 155/2010 г., с което е била потвърдена присъда № 22/18.02.2010 г. на Окръжен съд - В. по НОХД № 1332/2008 г.

Решението не подлежи на обжалване.